

Sygn. akt: I C 343/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa H. S. (1)

przeciwko P. W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki H. S. (1) na rzecz pozwanego P. W. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z:/

1. (...)

2. (...)

Dnia 16 lutego 2016 roku

Sygn. akt I C 343/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 lutego 2016 roku

Powódka H. S. (1) pozwem z dnia 20 marca 2015 roku wniosła o zobowiązanie pozwanego P. W. do złożenia oświadczenia woli mocą którego przeniesie na rzecz powódki udział 1/2 w prawie własności nieruchomości obj. kw (...) składającej się z działek ewidencyjnych nr (...) o pow. 0,30 ha w obr. R. oraz do wydania powódce udziału w tych nieruchomościach. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm taryfowych (k. 1-3).

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, iż aktem notarialnym Rep A nr (...) z dnia 30.12.1992 roku darowała na rzecz córki G. W. nieruchomość obj. kw (...) oświadczając, iż przedmiot darowizny wejdzie do majątku wspólnego stron.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2014 roku małżeństwo P. W. i G. W. zostało rozwiązane przez rozwód z winy pozwanego. Ustanie wspólności pozwoliło powódce na złożenie oświadczenia o odwołaniu darowizny w stosunku do pozwanego P. W.. Żądanie pozwu powódka uzasadniała trwającym do dnia złożenia oświadczenia o odwołaniu darowizny stanem rażącej niewdzięczności pozwanego w stosunku do powódki przejawiającym się we wrogim i lekceważącym zachowaniu, brakiem jakiegokolwiek zainteresowania losem i stanem jej zdrowia, w tym brakiem jakichkolwiek kontaktów, nie wywiązywaniem się z obowiązków spierania 89 letniej powódki. Rażąca niewdzięczność miała się nadto przejawiać w zaniechaniu odwiedzania powódki przez pozwanego od ponad 20 lat, zerwaniem kontaktów listownych i telefonicznych, brakiem odpowiedzi na prośby powódki o udzielenie pomocy oraz o utrzymywanie kontaktów rodzinnych z uwagi na ich zaniedbywanie tak względem powódki jak i G. S. i jej dzieci.

W odpowiedzi na pozew (k. 24-26) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, iż oświadczenie złożone przez powódkę H. S. (1) o odwołaniu darowizny względem pozwanego gdyż pomiędzy stronami niniejszego postępowania, z uwagi na brak uczestnictwa w czynności P. W., a jedynie złożenie oświadczenia, iż przedmiot darowizny wejdzie w skład majątku wspólnego małżonków nie zachodzi stosunek darczyńca - obdarowany.

Pozwany podniósł także, iż w niniejszym stanie faktycznym nie została zrealizowana przesłanka rażącej niewdzięczności obdarowanego objęte dyspozycją art. 898 k.p.c.

Pozwany wskazał, iż strony nigdy ze sobą nie mieszkały i nigdy nie były ze sobą w zażyłych relacjach. Powódka nigdy też nie zwracała się do pozwanego z jakakolwiek prośbą o pomoc. Powódka jest osobą bardzo samodzielną i nie potrzebowała pomocy ani dzieci ani wnuków. Pozwany przyznał, iż małżeństwo pozwanego i córki powódki zostało rozwiązane przez rozwód z winy pozwanego brak jednak w zachowaniu pozwanego nasilenia złej woli względem powódki skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej.

Pozwany podniósł także, iż rzeczywista przyczyna odwołania darowizny leży w chęci niedopuszczenia przez powódkę by przedmiot darowizny miałby być przedmiotem podziału majątku wspólnego byłych małżonków.

Przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pozwany podniósł także zarzut zaniżenia wartości przedmiotu sporu i niewłaściwości miejscowej sądu. Wniósł o przekazanie sprawy według właściwości do Sądu Okręgowego w Lublinie.

Zarządzeniem z dnia 03.09.2015 roku zarządzono sprawdzenie wartości przedmiotu sporu i na podstawie przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego A. W. ustalono ją na kwotę 46610 złotych (k. 72). Postanowieniem z dnia 24.11.2015 roku (k. 121) Sąd oddalił wniosek o przekazanie sprawy z uwagi na niewłaściwość rzeczową i miejscową sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka H. S. (2) jest matką byłej żony pozwanego - G. W.. Pozwany P. W. i córka powódki G. W. zawarli związek małżeński w dniu (...)roku przed kierownikiem USC w gminie G.. Po ślubie zamieszkali w L.. Początkowo sytuacja małżonków była uregulowana, a ich stosunki poprawne. G. W. jeździła z dziećmi do matki głównie w wakacje. Pozwany od początku niechętnie odwiedzał powódkę, najczęściej G. W. jechała sama z dziećmi, a pozwany dojeżdżał później. Podczas wspólnych wakacji w zasadzie nie interesował się rodziną, zamykał się w pokoju i rozwiązywał krzyżówki. W R. po ślubie pozwany był 2-3 razy, ostatni raz na pogrzebie męża powódki - teścia w (...) roku. Po tym wydarzeniu pozwany nie odwiedzał swojej teściowej, nie miał z nią żadnych kontaktów. Nie dzwonił, nie wysyłał kartek świątecznych czy na urodziny, imieniny, nie interesował się losem powódki.

Od początku małżeństwa pozwany odnosił się z wyższością do rodziny swojej żony, nie był zadowolony z wyjazdów żony do matki, ani z tego gdy powódka przyjeżdżała w odwiedziny do swojej córki. Ostatni raz w trakcie wspólnego

pożycia małżonków powódka była w odwiedziny u córki na Komunię wnuka Ł., który obecnie ma (...) lat. Kiedy powódka przyjeżdżała pozwany szedł do swojej matki, unikał rodziny żony.

Podczas pobytów pozwanego u teściowej P. W. w sposób nieuprzejmy odnosił się do żony i do teściowej, krzyczał gdy coś było nie po jego myśli. Sytuacje te zdarzały się jeszcze za życia ojca G. S.. Powódka jeszcze za życia swojego męża doświadczała takich zachowań zięcia. Napisała nawet do niego list, żeby się opamiętał, ale nie uzyskała na niego żadnej odpowiedzi.

Dowód: zeznania świadka G. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:55:09 (k. 124), zeznania świadka A. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:04:28 (k. 121), zeznania świadka S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:55:09 (k. 124), zeznania świadka Ł. W. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:31:51 (k. 122), zeznania powódki H. S. (1) nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku od 01:25:52 (k. 125).

Po śmierci męża powódka powzięła zamiar podziału gospodarstwa pomiędzy swoje dzieci. Aktem notarialnym Rep. A nr (...) z dnia (...) roku powódka darowała m.in. swojej córce G. W. nieruchomości położoną w R. działki nr (...) o pow. (...) ha postanawiając, że nieruchomości wejdzie w skład majątku dorobkowego obdarowanej. Pozwany P. W. nie uczestniczył w kontrakcie.

Obecnie nieruchomości objęta jest księgą wieczystą nr (...), a w jej dziale II wpisana jest G. W. i P. W. na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej.

Dowód: kserokopia wypisu aktu notarialnego - Rep A nr (...) odpis kw nr (...) - k. 9

Sytuacja pomiędzy małżonkami zaczęła psuć się w 2003 roku. Pozwany coraz częściej wyjeżdżał do sanatorium i tam zaczął zdradzać córkę powódki. W 2007 roku pozwany wyprowadził się z domu do mieszkania po swoim ojcu. Okazało się, że pozwany poznał kobietę - M. Z., z którą mieszka dotychczas. Powódka od początku wiedziała o zachowaniu zięcia.

Dowód: zeznania świadka G. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:55:09 (k. 124), zeznania świadka A. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:04:28 (k. 121), zeznania świadka Ł. W. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:31:51 (k. 122), zeznania powódki H. S. (1) nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku od 01:25:52 (k. 125).

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 roku sygn. akt III C 742/13 (prawomocny w dniu 25.02.2015 roku) Sąd Okręgowy w Lublinie na skutek pozwu złożonego przez pozwanego rozwiązał małżeństwo G. W. i P. W. z winy P. W..

Pozwany od momentu wyprowadzki z domu tj. od 2007 roku zerwał kontakt z żoną i dziećmi, nie interesuje się nimi, nie utrzymuje z nimi kontaktów. Nie interesował się też teściową, powódka też nigdy nie zwracała się do niego z prośbą o jakąkolwiek pomoc.

Dowód: kopia wyroku -k. 10, zeznania świadka G. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:55:09 (k. 124), zeznania świadka A. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:04:28 (k. 121), zeznania świadka Ł. W. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:31:51 (k. 122), zeznania powódki H. S. (1) nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku od 01:25:52 (k. 125).

Pismem z dnia 18 marca 2015 roku powódka oświadczyła pozwanemu, iż na podstawie art. 898 § 1 k.c. w związku z trwającymi od ponad dwudziestu lat zachowaniem noszącym znamiona rażącej niewdzięczności odwołuje darowiznę z dnia 30.12.1992 roku. Jako powody odwołania darowizny powódka podała wrogie i lekceważące zachowanie i brak jakiegokolwiek zainteresowania losem powódki i jej stanem zdrowia, brakiem jakichkolwiek kontaktów, niewywiązywaniem się z obowiązku wspierania powódki pomimo wiedzy o problemach zdrowotnych i finansowych, brakiem odpowiedzi na jej prośby o pomoc i o utrzymanie kontaktów rodzinnych wobec ich zaniechania tak względem powódki jak i drugiej obdarowanej i wnuków.

Dowód: pismo z oświadczeniem o odwołaniu darowizny - k. 6.

Do marca 2015 roku powódka nie wymagała stałej opieki. W marcu 2015 roku powódka przeszła operację i obecnie wymaga opieki innej osoby, którą na co dzień sprawuje syn powódki A. S. i córka G. S.. Powódka nie zwracała się o pomoc do byłego zięcia i nigdy tej pomocy od niego nie oczekiwała.

Dowód: kopia wyroku -k. 10, zeznania świadka G. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:55:09 (k. 124), zeznania świadka A. S. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:04:28 (k. 121), zeznania świadka Ł. W. nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku -od 00:31:51 (k. 122), zeznania powódki H. S. (1) nagranie z rozprawy z dnia 24.11.2015 roku od 01:25:52 (k. 125).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów, a to zeznań świadków i powódki, oraz dokumentów przedstawionych przez powódkę.

W ocenie Sądu co do zasady zeznania świadków oraz powódki były wiarygodne. Rzeczowo opisywali oni fakty, okoliczności braku kontaktów powódki z pozwanym, jego lekceważący stosunek do rodziny byłej małżonki w tym powódki - jej matki. Niewątpliwie zeznania świadków jako zeznania najbliższej rodziny powódki, a zatem osób opowiadających się po jej stronie w konflikcie z pozwanym były nacechowane subiektywizmem, niemniej jednak pozwany zrezygnował z przedstawienia swojej wersji gdyż jego pełnomocnik wniósł o pominięcie dowodu z zeznań pozwanego. Na tej podstawie Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron jedynie do przesłuchania powódki.

Pozwany poza zeznaniami świadka M. Z., która wiadomości o stosunkach rodzinnych, a w zasadzie ich całkowitym braku, miała od 2007 roku, nie zaoferował żadnych dowodów podważających zeznania świadków przedstawionych przez powódkę.

Sąd uznał dowody w postaci dokumentów za wiarygodne, ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo H. S. (1) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornie powódka aktem notarialnym z dnia (...)roku przeniosła umową darowizny na rzecz swojej córki G. W. własność nieruchomości obj. kw (...), postanawiając, że przedmiot darowizny wejdzie w skład majątku dorobkowego córki. Obdarowana w dacie dokonania darowizny pozostawała w związku małżeńskim z pozwanym P. W..

Zgodnie z art. 34 ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy w pierwotnym brzmieniu, majątek osobisty każdego z małżonków tworzą przedmioty majątkowe nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, chyba że spadkodawca lub darczyńca inaczej postanowił. A contrario przedmioty majątkowe nabyte w drodze darowizny wchodziły do majątku wspólnego jeżeli darczyńca tak postanowił.

Skoro zatem powódka w umowie darowizny poczyniła zastrzeżenie, że przedmiot darowizny miał wejść do majątku wspólnego córki i jej ówczesnego męża P. W. to pozwany jako małżonek stał się na skutek tego zastrzeżenia osobą obdarowaną. Pozwany niewątpliwie uzyskał w ten sposób korzyść majątkową w postaci składnika majątku wspólnego pod tytułem darmym.

Nie ulega zatem wątpliwości, że pomimo tego, iż faktycznie pozwany nie był stroną umowy z dnia (...) roku pozostaje obdarowanym gdyż darowizna uczyniona na rzecz córki powódki weszła w skład majątku wspólnego G. W. i P. W..

Powódka H. S. (1) formułowała roszczenie jako żądanie zobowiązania pozwanego do złożenia stosownego oświadczenia woli o przeniesieniu na nią udziału 1/2 w nieruchomościach objętych kw nr (...).

Roszczenie takie ma swoje źródło w przepisie art. 898 § 1 k.c. stanowiącym, iż darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. Nadto zgodnie z art. 899

§ 3 k.c. darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego.

Darowizna wytwarza pewien stosunek etyczny pomiędzy darczyńcą i obdarowanym, wyrażający się w moralnym obowiązku wdzięczności. Wprawdzie do essentialia negotii umowy darowizny nie należy obowiązek sprawowania opieki nad darczyńcą przez obdarowanego, to jednak umowa darowizny rodzi po stronie obdarowanego moralny obowiązek wdzięczności, który nabiera szczególnego charakteru zwłaszcza wtedy, gdy dochodzi do zawarcia umowy między osobami najbliższymi, których powinność świadczenia pomocy i opieki wynika już z łączących strony umowy stosunków rodzinnych (wyrok SN z 13 października 2005 r., I CK 112/05, LEX nr 186998). Sprzeniewierzenie się przez obdarowanego wspomnianym oczekiwaniom, przez dopuszczenie się ciężkich uchybień wobec darczyńcy, nie uzasadnia utrzymania stosunku wykreowanego przez umowę darowizny, nawet gdyby darowizna była już wykonana (R. L. de B., Polskie prawo..., s. 480). Pod pojęciem rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie zachowanie obdarowanego, polegające na działaniu lub zaniechaniu (nieczynieniu) skierowanym bezpośrednio lub nawet pośrednio przeciwko darczyńcy, które, oceniając rzecz rozsądnie, musi być uznane za wysoce niewłaściwe i krzywdzące darczyńcę.

Użyte w przepisie pojęcie "rażącej niewdzięczności" nie zostało zdefiniowane w ustawie. Nie ma też ogólnej reguły pozwalającej na uznanie zachowania obdarowanego wobec darczyńcy za rażącą niewdzięczność uzasadniającą odwołanie darowizny. Przeprowadzając badanie, na ile obdarowany dopuścił się niewdzięczności wobec obdarowanego i czy była to niewdzięczność rażąca, należy każdorazowo rozpatrywać okoliczności konkretnej sprawy. Pamiętać przy tym należy, że przy dokonywaniu oceny zachowania obdarowanego trzeba także uwzględnić zachowanie darczyńcy. W myśl wyroku SA w Poznaniu z dnia 4 lipca 2013 r. (I ACa 571/13, LEX nr 1353805) skuteczność odwołania darowizny powinna być oceniana według stanu z chwili złożenia oświadczenia w tym przedmiocie, co oznacza, że wymaga zbadania, czy przesłanki określone w art. 898 § 1 k.c. istniały w momencie złożenia tego oświadczenia.

Zgodnie z ogólnie przyjętym poglądem pod pojęciem rażącej niewdzięczności rozumie się przede wszystkim popełnienie przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub czci albo przeciwko majątkowi darczyńcy oraz o naruszenie przez obdarowanego spoczywających na nim obowiązków wynikających ze stosunków osobistych, w tym również rodzinnych, łączących go z darczyńcą, oraz obowiązku wdzięczności (wyrok SN z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 115/01, LEX nr 137593; wyrok SN z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 68/10, LEX nr 852539).

Rażącą niewdzięczność musi cechować znaczne nasilenie złej woli skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy szkody majątkowej. Czynami o rażącej niewdzięczności są np: odmówienie pomocy w chorobie, odmowa pomocy osobom starszym, rozpowszechnianie uwłaczających informacji o darczyńcy, pobicia czy ciężkie znieważenia (B. B., Odwołanie darowizny jako sankcja rażącej niewdzięczności (w:) Prace cywilistyczne, Acta UWr, Prace Cywilistyczne, pod red. E. G. (tom poświęcony pamięci Profesor J. D.), Wrocław 1994, s. 13; zob. też wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 113/11, LEX nr 1111009).

Nie uzasadnia odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów, które w danych okolicznościach czy warunkach nie wykraczały poza zwykłe przypadki życiowych konfliktów (wyrok SN z dnia 7 maja 1997 r., I CKN 117/97, LEX nr 137781).

Co do zasady okolicznością, która nie uzasadnia odwołania darowizny w oparciu o komentowany przepis, jest również rozwód obdarowanych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2014 roku sygn. I CSK 493/13 publ. LEX nr 1537258 co do zasady należy podzielić stanowisko, że niewierność małżeńska obdarowanego małżonka, będąca zwinioną przyczyną rozwodu, nie stanowi sama przez się rażącej niewdzięczności wobec darczyńców (teściów) w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. Z kolei w wyroku z dnia 28.03.2012 roku sygn. V CSK 179/11 publ. Biuletyn SN 2012/7/10... Sąd Najwyższy stwierdził, że rażąca niewdzięczność odnosi się do takiego zachowania obdarowanego, które jest skierowane przeciw darczyńcy świadomie i w nieprzyjaznym zamiarze, ukierunkowane zazwyczaj na wyrządzenie

krzywdy lub szkody majątkowej. Z zasady wyłącza się również działania skierowane przeciwko osobie trzeciej, chyba że podjęte są z zamiarem pokrzywdzenia darczyńcy.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego nie wynika, iżby celem postępowania pozwanego było wyrządzenie krzywdy lub szkody powódce. Nie potwierdza tego żaden dowód. Niewierność małżeńska pozwanego godzi w trwałość związku małżeńskiego i jest z natury rzeczy wymierzone przeciwko małżonkowi, a nie przeciwko teściowej. Zawarcie związku małżeńskiego z zasady nie stwarza obowiązków wobec dalszej rodziny, chociaż mogą powstać między nimi określone więzi. Niewątpliwie ubocznym skutkiem rozvodu jest poczucie dyskomfortu i rozczarowania powódki, ale nie można tego utożsamiać z celem postępowania pozwanego, związanym z uczuciem do innej kobiety. Ustalone w postępowaniu dowodowym fakty nie potwierdzają ukierunkowanego działania pozwanego, nastawionego na wyrządzenie powódce krzywdy lub szkody. Co więcej, twierdzenie takie nie pojawia się także w pozwie, ani zeznaniach powódki, czy powołanych przez nią świadków. Wywodzi ona jedynie, że krzywdą córki, o której dowiedziała się już w 2007 roku sprawiła cierpienie także jej.

Nie można zatem, zdaniem Sądu w niewierności małżeńskiej pozwanego, której konsekwencją był rozwód obdarowanych orzeczony w 2014 roku, jakkolwiek nagannej z moralnego punktu widzenia, dopatrywać się wypełnienia przesłanki rażącej niewdzięczności względem powódki.

Powódka wskazywała też, że pozwany miał do niej arogancki stosunek, traktował powódkę z wyższością, nie interesował się jej losem, ani jej potrzebami. Jak wynika jednak z zeznań samej H. S. (1) i powołanych przez nią świadków pozwany P. W. nie zachowywał się tak od krótkiego czasu, nawet nie zaczął zachowywać się tak po darowiznie, ale sytuacje te miały największe nasilenie przed darowizną z 1992 roku, nawet jeszcze za życia teścia. Powódka zatem przekazując nieruchomości w darowiznie córce i postanawiając, że wejdzie ona do majątku wspólnego stron wiedziała doskonale jaki był stosunek pozwanego do niej bezpośrednio i do jej rodziny, a pomimo to zdecydowała się uczynić go także beneficjentem darowizny. Skoro powódka wiedząc o zachowaniach zięcia, które miały miejsce jeszcze przed darowizną, zdecydowała się na jej dokonanie, nie może w chwili obecnej powoływać tych okoliczności jako rażącej niewdzięczności obdarowanego. Rażąca niewdzięczność, o której w przepisie mowa, a uzasadniająca odwołanie darowizny, musi wystąpić po zawarciu umowy. Należy mieć także na uwadze, że po darowiznie kontakty między stronami były sporadyczne, pozwany po 1992 roku nie był w domu rodzinnym swojej żony ani razu, zaś teściowa była u pozwanego i jego żony w L. dwukrotnie. Strony zatem nie miały ze sobą później praktycznie żadnych relacji, żadnych kontaktów i świadomie z nich wzajemnie zrezygnowały.

Ponadto powódka nigdy nie twierdziła jakoby chciała nadal utrzymywać kontakty z byłym zięciem lub by zwracała się do pozwanego o pomoc, opiekę, czy wsparcie w chorobie, ani też by ich obiektywnie do marca 2015 roku potrzebowała. Stąd nie sposób przypisać pozwanemu odmowę ich udzielenia oraz zaniedbywanie byłej teściowej. Natomiast zaniedbanie podstawowej grzeczności, kontaktu z powódką, niewysyłanie kartek na imieniny czy na Święta, choć nie świadczy dobrze o pozwanym, nie może być uznane za wyraz rażącej niewdzięczności, o której mowa w art. 898 § 1 k.c. - nie godzi bowiem w powódkę w sposób oczywiste ją krzywdzący.

Darowizna nie mogła być także skutecznie odwołana z tego powodu, że nawet gdyby uznać czyny pozwanego za rażąca niewdzięczność obdarowanego, do czego w ocenie Sądu brak podstaw, to od dowiedzenia się o tym przez powódkę minął okres roczny uprawniający do odwołania przez nią darowizny w stosunku do P. W.. Oświadczenie o odwołaniu darowizny zostało złożone w dniu 18 marca 2015 roku. W okresie 1 roku przed odwołaniem darowizny strony nie miały ze sobą żadnych kontaktów. O zdradzie pozwanego powódka, jak sama zeznawała, dowiedziała się w 2007 roku, stąd już wtedy mogła poczynić kroki w celu odwołania darowizny.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. przyznając pozwanemu koszty pełnomocnika w stawce minimalnej obliczonej od wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd nie znalazł podstaw do przyznania wyższych kosztów z uwagi

na fakt, iż była to sprawa typowa, nie wymagająca większego nakładu pracy pełnomocnika. Uzasadnienie wyższych kosztów kosztami dojazdu również nie znajduje uzasadnienia bowiem pełnomocnik nie przedłożył spisu faktycznie poniesionych kosztów dojazdu, zaś dwukrotny dojazd pełnomocnika na rozprawę z pewnością nie wygenerował kosztów w kwocie stawki minimalnej.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

N., dnia (...)